

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XCVIII. Confirmatio Unionis Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii
Magni Ruthenorum tam Lithuaniae, quàm Russiae, seu Poloniae, in unicam
Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu confistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus facta.

§. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentibus, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsentibus, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

Transumptis fidem præstari iancitur.

§. 13. Utque earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Poenalis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 10. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

XCVIII.

Confirmatio unionis omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuanicæ, quam Russicæ, seu Polonicæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russicæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandrita, Archiman-

dritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER plures jucunditatis fructus à Nobis abundè perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocriter profectò gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, unà cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constitutibus, tractavimus, atque discussimus.

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MDCXVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quò se opponerent schismati per Michaëlem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitanas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi primo professa fuit; Illustrem porrò Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, & Orientalem Ecclesiam stabienda: Denique Michaëlem III. Kioviensem Metropolitanam, contententibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræsticæ Concilium coëgisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Prædecessorem Nostrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Ecclesiæ Romanæ communionem recipere, ejusque Unionem per Literas Apostolicas confirmare.

§. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quæ peculiariter sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis cætus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolitana, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis Vilnæ constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus verò Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quæ antea segregata debebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine supradicti Monasterii Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum, nuncupavit: cumque benè nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate & beneplacito Sedis Apostolicæ, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII., cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen, Josaphat Monachus Sancti Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicæ Fidei, & Unitatis illatum.

Pontificis cura in examinandis Propagandæ Fidei negociis.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica perseverant.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen.

Quorum Congregatio SS. TRINITATIS extat a temporibus Urbani VIII.

1744.
Reliqua Monasteria in Congregationem unicus decernitur in Concilio Zamofcia.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem sic constituta, & coherenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, prædicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritæ directione, & regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabilendam, & ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quæ se ad eandem adjungere optassent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diocesisbus Uladimiriensis, Luceoriensis, Chelmensis, Leopoliensis, & Premisliensis adhuc reliqua erant, quæ & omnino separata ab ea Congregatione, & singula seorsim sine ulla unione videbant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papæ XI. coactâ in Civitate Zamofciæ Synodo Nationali Ruthena, præside in ea bo. me. Hieronymo Archiepiscopo Edeffæ, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub præsentia Metropolitanæ, & cum assensu Proto-Archimandritæ Congregationis Sanctissimæ Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, & constituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticæ Disciplinæ summopere profuturum, si omnia Monasteria, quæ Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores Ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, prævio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpositæ, Synodum Zamofcianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopoli Capitulo Generale, præside Archiepiscopo Metropolitanæ, & adstante prædicto Congregationis Sanctissimæ Trinitatis Proto-Archimandritæ; ac Monasteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum præter veterem Congregationem Provinciae Lithuanæ, Sanctissimæ Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciae Russiæ, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimæ Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicus constitari statuitur, sub opportunitis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile necjucimus, non levis momenti disensiones inter veterem, & novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quæstio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio & distincto Proto-Archimandritæ subesse deberet, an verò alteri Congregationi Lithuanicæ unienda, & illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subijcienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quòd ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic verò Capitulo præsideret Metropolitanus Russiæ, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaque plura constituta fuerunt, quæ

legi possunt in Decretis sub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, supradictò Apostolicæ Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ constitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mensè Majo Anni 1743., Metropolitanæ Russiæ in eo præside, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritæ; supradicta etiam Alternativa propofita & stabilita fuit, & secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniae Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Consultores nimirum, & Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliæque plures Constitutiones & Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compositæ.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos verò cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Nobis procedendum esse censuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpenfis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti porfus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per præfentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respectivè peractas; quæ omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternæ charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in prædicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter iudicio Nostrò remisit.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositæ, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli SS. Trinitatis Unitorum, Provincia verò Poloniae pro nova denominatione Divina Providentiæ, suum respectivè desiderium significaverint. Nos verò considerantes, Provinciam Lithuaniae suum jam pridem obtinere Titulum Sanctissimæ Trinitatis, sicuti Poloniae Provincia alium habet Protectionis Beatissimæ Virginis; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios verò proprios singularum Provinciarum; opportunè decernendum judicamus, quòd actus communes expediantur sub Titulo Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum: in actibus verò peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus Sanctissimæ Trinitatis Unitorum; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adjungatur alius Protectionis Beatissimæ Virginis Mariæ; & ita utrique Provinciae suus præcedens Titulus conservetur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quòd Provincia Lithuaniae Monasterium Lublinense cessit

Quod etiam perficitur in Cap. Gen. Dubni habito, anno 1743.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis, Electionis Proto-Archimandritæ, aliorumque ibidem statutorum.

Nonnullæ quæstiones iudicio Sanctæ Sedis referatæ.

De Titulo Congregationis, & duarum Provinciarum, Lithuaniae, & Poloniae.

Monasteriū Lublinense Provinciae

1744.
Poloniæ
addicitur.De pertinen-
tia aliorum
12. Monaste-
riorum re-
lucio differ-
tur.Hospitium
in Urbe ad
universum
Ordinē per-
tinet de-
cernitur, pro
habitatione
Procur. Ge-
neralis.De sumpti-
bus in Aedes
Hospitii ero-
gatis.

Provincia Polonia cum aliquibus conditionibus, & signanter cum eâ, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quæ intra fines Provincia Poloniæ constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniam, prædictæ Provincia Poloniæ debeant assignari. Verùm in præsentis rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, præterquam supradictam cessionem Monasterii Lublincensis a Nobis approbari. Circa reliqua verò, posteriores opportuna facti Informationes a vobis exhibendæ erunt, ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quæ Nobis communicatæ fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniam minimè dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Hæc nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendæ foundationes, explicandæ causæ, propter quas Provincia Poloniæ eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quæ omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensâ perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniæ Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quæ coram ipso utrinque deducuntur; quibus peractis, minimè cunctabimur opportunam resolutionem proferre.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat, Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguum pro Hospitio fundando comparasse, ibique Aedes extruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam sustentationi annum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primavæ supradictæ Ecclesie concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum verò nuper etiam Monasteria Poloniæ in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quæ ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polona, componitur; cumque, juxta leges alternativæ inter ipsas constitutæ, Procurator Generalis modò ex Provincia Lithuana, modò verò ex Provincia Polona eligi debeat; æquitatis ratio postulat, ut in prædicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polona assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utrisque Provinciis compositæ.

§. 12. Quia verò pro eisdem Aediis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum aris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; & nullam quidem expensarationem habendam esse judicamus, vel quia id ex piorum largitionibus collectum exitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia

Lithuana; quod autem reliquum est aris alieni postquam exactè liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia verò medietate ab altera solvendum esse decernimus.

§. 13. Quo verò ad Alumnatus; cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Græco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii verò in aliis Collegiis extra Urbem assignati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earundem Alumnos æqualiter dividantur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciae renunciantur proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandrite; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicæ Sedis judicio, utrum id, quod in præsentis actum fuit, semper deinceps servari debeat; quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eandem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cujus illustre specimen Abbates hac occasione præbuerunt. Opportunum quoque censuimus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini præsidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum rectè imperari, qui bene obedire dixerit. Verùm, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandrite exempti esse, & Metropolitanò immediatè subesse debeant, nondum pariter super hac questione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius præjudicium exoritur. Ubi enim Abbates immediatè Metropolitanò jurisdictioni subiciantur, æquum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandrite; ubi verò iidem jurisdictioni Proto-Archimandrite subesse jubentur, nimis profectò durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum præsertim in præcedentibus Decretis reperimus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

§. 15. Hic igitur occasio se offert differendi de eo, quod paulò ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitanò, vel potius Proto-Archimandrite, immediatè subiecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrite omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam verò in ipsos Abbates, qui subiecti esse debent Metropolitanò; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperitur, onus sit Proto-Archimandrite omnia referre ad Metropolitanum. An verò præcedentia Abbatibus competat supra ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, id judicio Apostolicæ Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspiciamus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur questio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandrite, vel Metropolitanò; altera circa eorundem Abbatum præcedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea,

1744.

Alumnatus
in Collegiis
Pontificiis ad
utramque Pro-
vinciam spe-
ctare.De jure pas-
sivo Abbatis
ad munus
Proto-Ar-
chimandrite
resolutio dif-
feratur.Exclusi in-
terim Mo-
nachis non
professis.Capituli Ge-
ner. decreta
circa subje-
ctionem Ab-
batum eidem
Proto-Ar-
chim., vel
potius Me-
tropolitano.

1744.

Proto-Arch.
præcedat
Abbatem in
actibus Mo-
nasticis.
In reliquis
servetur foli-
tum.

Exempla
promissæ
præceden-
tæ.

Jurisdic-
tio
Proto-Arch.
in Abbatem
iustior recto
regimini
Ordinis.

Et consen-
tanea Disci-
plinæ Ecclæ-
siæ Occid.,
& Conc.
Trid. Decre-
tis.

quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suæ Capiti antequam; extra verò actus Monasticos, solum servari præcipimus; ita ut, si extra prædictos actus, usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem præcedentia pertineat; si verò de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat, id ipsum deinceps servetur. Nec enim absolum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedat in aliquibus circumstantiis, in aliis verò idem alteri præcedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspiciamus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem representans personam Cardinalis Archiepiscopi, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatum sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos Episcopos præcedit; extra Chorum verò, & extra actus Capitulares, infra eisdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos; non verò supra Decanum, quamvis hic plerumque simplex Clericus existat; quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulae Advocato, in omnibus decedit.

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeunt, quæ circa immediatam in Abbatem jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitanæ adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitanam supra Monachos admittam fuisse; verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitanæ in Monachos exemptos præstuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitanæ, sed Proto-Archimandritæ immediate subesse debere. Visum est enim, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitanæ, non autem a Proto-Archimandritæ immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam re ipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita verò, ubi controversiæ in Monasteriis exorta Metropolitanæ iudicio, & sententiæ reserventur.

§. 18. Inspecis præterea Ecclesiæ Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropolitanæ in ea Monachorum Monasteria, quæ in Diocesis Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur; quandoquidem Monasteria, quæ non habent privilegium exemptionis, & immediate subjectionis Sedi Apostolicæ, non quidem Metropolitanæ, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum verò Tridentinum Concilium adeo sollicitum fuit, ne Metropolitanæ Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Diocesis, ut, præter peculiaris ipsorum Diocesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesiæ Cathedralis atque Diocesis ab ipsis visitari permiserit,

quàm ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

§. 19. Neque ommissa fuit accurata in Orientali Ecclesiæ leges disquisitione; & quamvis, juxta eandem præscriptum, agnoverimus, Monasteria, & Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Diocesim, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchæ immediate subiectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Attamen hujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo sicubi tale quidpiam ab his attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud verò potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciam habitam studiosè quidem curasse, ut Monasteria Ordinis Sancti Basilii Provinciae Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandritæ autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subijci debere Apostolica Sedes iudicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præscriptum.

§. 20. Hæc nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropolitanum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiæ Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis insperimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, & quædam Literas Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri, in quibus Metropolitanæ jura tam in Monachos, quàm in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitanæ admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in *Causa Kiovien. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, & resoluta die 12. Septembris Anni 1739., necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quæ comprobatur, & admittum fuit jus Metropolitanæ Russiæ, qui per suos Delegates visitari iusserat, quin etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Diocesim constituti, utpote quod vel in Diocesi Luceorien., vel in Uladimiriensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanam attinet non minus Dignitate, quàm virtutibus insignem, cautè, & ad rectissimam iustitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi quæstionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitanæ, vel Proto-Archimandritæ immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censuimus: quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præstabitur statim ac, vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

§. 21. Interim verò decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandritæ omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum; Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religionis, & Proto-Archimandritæ reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Jurisdictioni competere asseruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipso sunt, atque Abbates

similiter

Canones Ecclæ-
siæ Orientalis Metro-
politano non
suffragatur.

Neque Sy-
nodi Zamo-
scien. decre-
ta.

Fundamenta
juris a Metro-
politano præ-
stentis: ob
quæ resolu-
tio differtur.

Firma inter-
im manente
jurisdic-
tio Proto-Arch.
in Monachos,
& bona Monaste-
riorum.

Metropoli-
tano verò in
personas Ab-
batum.

similiter ea, quæ ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statimque, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Juramentum Proto-Arch. præsentium dispositione cõpletatur.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrentia, quæ a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiæ præstare debeat in manibus Metropolitanæ, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, secundum omnia Jura, Constitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apostolica lata; post hujusmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda esse præcipimus, nempe: *Et juxta præscripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri &c.* quibus idem Proto-Archimandrita, & Religio manifeste obligetur ad observantiam, & executionem eorum omnium, quæ in hisce Nostris literis continentur.

De regimine Ordinis, de functo Proto-Archimandrita.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitanæ Religionem;* deindeque ea subjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque præmissarum vocum: *reget scitu Metropolitanæ Religionem;* alias hæc substituētis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitanæ, eique servato debito honore, & reverentia.*

Disciplina Ecclesiæ Orientalis a Monachis inconcussè servanda, sub poenis &c.

§. 24. Illud verò pro recta Monasteriorum utriusque Provinciae Lithuanicæ, & Polonicæ disciplina sapienter constituitis; ut Orientalis Ecclesiæ usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Cæremonia in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quòd olim; quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, inestit coram sel. record. Paulo Papa V. Prædecessore Nostrò, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impostam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiæ Latinæ Ritus amplecterentur. Cum autem Nos, elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, ceterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias & jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiæ; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, & prædicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Dñi Nostri &c.* quæ fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta poena privationis vocis activæ & passivæ, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiæ Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, & Cæremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque iusta & urgente causa, concedere audeant.

Juranda quoque observantia Decretalis SS. D. N., superius posita num. 86.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctis præscribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quòd ad Procuratorem Generalem attinet, optimè in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanicæ, & Polonicæ Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, & nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, & in ejus*

electione servetur alternativa; itant, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuanicæ, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provincie Polonicæ, & è contra; Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanicæ, minimè electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quòd, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provincie Polonicæ.

Proto-Archimandrita etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciae minimè a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quam eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo verò ad Proto-Archimandritam, statuitis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquid Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per se ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem, aut Secretarium suum, sive per alium Visitatorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in prædictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profectò videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigemus; ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.

Vocantium numerus pro Capit. Gen. præstatur.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisit, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, & Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem fiat ex Provincia Lithuanicæ, quot erunt ex alia Provincia Polonicæ; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciae Vocales æqualitas constitutur; nunquam rectè subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Vocantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præfidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione; addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui jam electus fuerit, suffragio.

Forum delictus ratione statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia verò delictus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tantarum, & locorum distantia, nequaquam rectè haberi, seu definiri posse videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut unà cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi Vocantium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiæ laudes.

§. 29. Huic autem Epistola Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religiosis Catholica studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, & sæpè aliàs, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est,

Eidem com-
mittitur unio
Monasterio-
rum ad pau-
perum red-
diti, cum
consilio &c.Provincia
Poloniæ
obedientiam
præstitit Pro-
to-Archim-
andrita, sub
conditione.Pontifex id
improbat, &
absolutam
obedientiam
imperat,
communitatis
canonicis
penis &c.

ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse
judicemus gravioris momenti negotium, quod
hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in
Provincia Poloniæ esse novimus ad eam pauper-
tatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos
alere possint: In huiusmodi rerum statu, Cano-
nicæ Leges præcipiunt, plurimum Monasterio-
rum Unionem faciendam esse, donec in singu-
lis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi
commode congregari valeant. Ad multa igitur
laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat
Metropolitanus, (cui Nos ipsam demandamus,
& opportunas impertimur) ut simul cum Proto-
Archimandrita, & Consultoribus Generalibus,
necnon Provinciali Poloniæ, eisdemque Pro-
vincia Consultorio, ad huiusmodi tenuiorum
Monasteriorum unionem peragendam incumbat.
Quod sanè proficuum opus ipsius curâ, ut con-
fidimus, rectè perficiendum, ubi relatio defe-
retur, auctoritate Nostra comprobare, & con-
firmare non dubitabimus.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimand-
rita in supramemorato Capitulo jam sequun-
tur, ab utraque Provincia acceptam fuisse
non sine voluptate cognovimus. Verumtamen
aliam fuisse vidimus formam, quâ Monachi Pro-
vincia Lithuanicæ ipsam acceptarunt, ab ea, quâ
usque sunt Monachi Provincia Poloniæ. Siquidem
illi absolutam obedientiam, & subjectionem
Proto-Archimandrita jurarunt; hi verò huius-
modi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus
cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedi Aposto-
licæ Constitutionibus approbabitur, neque munus
suum exerceat in Provincia Polona, non promul-
gata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

§. 31. Et sanè Apostolicæ Sedis dignitati
convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuis-
set, suspendendo approbationem Capituli, &
promptam ante omnia exigendo Provincia Pol-
oniæ obedientiam, eique omnino similem,
quam Provincia Lithuanicæ electo Proto-Archim-
andrita præstiterat. Verum quum illud Nobis
minimè suadere possimus, cunctationem huius-
modi originem ducere ex defectu debite obser-
vantie erga Sanctam hanc Sedem; in qua co-
lenda, & observanda insignes semper se præ-
buerunt Poloniæ Nationis Alumni; libenti animo
adducti sumus, ut intentionem saltem eorum,
qui ita se gesserant, excusatione dignam No-
biscum reputaremus: Omnique morositate se-
posita, totius rei disquisitionem aggressi sumus;
Congregationes convocavimus, eisdemque co-
ram Nobis haberi volumus; minimèque obsta-
ntibus reliquis negotiis, & perturbationibus, qui-
bus plus æquo undique obruimur, animum ad
scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac
Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum
prædictæ Congregationis consilio, maximè op-
portunas, & necessarias esse iudicavimus. Ex
quarum resolutionum tenore quum omnes ter-
giversandi causæ sublata sint, minimè dubitamus,
quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod
jam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem
in suscepta obediendi repugnantia perseve-
raret, non sine magno profectò animi Nostri
dolore ad ea Nobis deveniendum esset aciora
juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem Le-
gibus contra inobedientes districtè constituta
sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse
speramus contra Religiosos Viros adeo conspi-
cui Ordinis sectatores, aut contra Nationem,
quam tanto pietatis studio diligimus, ob præ-
clara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita,
quorum, ut recentiora omittamus exem-
pla, jam usque a temporibus Prædecessorum
Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., &
Gregorii XI. eximia & nunquam interitura mo-
numenta extiterunt.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide
Præfectus est Venerabilis Frater Noster Vincen-
tius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra
Episcopus Prænestinus; cuius adeo illustre no-
men ubique est, ob multa & proficua Opera ab
ipso conscripta, & publicis Typis vulgata. Ho-
rum verò negotiorum Relator apud ipsam Con-
gregationem est Venerabilis itidem Frater No-
ster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui
summa diligentia, ac sedulo studio atque labo-
re, eorum seriem tam scripto, quam voce di-
gessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta
esse volumus, ut intelligeretis, quam benè re-
bus Vestris consultum sit, per huiusmodi laudabi-
lium Fratrum Nostrorum industriam, atque
peritiam; quorum profectò operam in iis, quæ
agenda remanent, neque defecturam, neque
cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus;
ut quum pro reliquis pendentiis adhuc rerum
definitionibus opportuna a Vobis documenta
pro animi Nostri instructione transmissa fuerint,
iidem statim Nobiscum agere prætermitturi non
sint, ut tanti ponderis operi suprema demum
manus imponatur. Nos interim Vobis, quos
Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apo-
stolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
die 2. Maji MDCCLIV. Pontificatus Nostri
Anno IV.

Declarantur Quæstiones circa jejunii leges a
Summo Pontifice instauratas, præpositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostella.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

SI Fraternalitas Tua secum reputabit quot gra-
vissimis & maximis curis propemodum ob-
ruamur, quantumque, hoc præsertim difficilli-
mo tempore, prorsus Nos teneat imposta te-
nuitati nostræ sollicitudo omnium Ecclesiarum,
non sanè mirabitur tamdiu sibi præcrastinatum
fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apo-
stolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas
in Hispania disputationes aliquas, e duabus no-
stris Epistolis ad omnes Episcopos superioris
Anni MDCCLII. xxx. Maji, & xxii. Augusti,
quibus intra legitimos fines coércuimus inva-
lescentem Ecclesiasticæ jejunii relaxationem. Pot-
ius tibi in mentem veniet cogitare de singu-
lari nostro in religiosissimam Hispaniam Eccle-
siam amore, unde Nos immensa licet rerum
mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua
perplexitate salutis iter opem nostram præsto
habet,

§. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatas
Constitutiones edidimus, non aliud propositum
Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis in-
genio fidentium Theologorum licentiam, qui
opinione novitate gaudent; nec otium, nec
animus Nobis fuerit definire quicquid subtili
indagatione deduci possit ex proposita a Nobis
jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate
complectimur adeo observantissimos Romanæ
Sedis Hispanos, tantique facimus obsecratio-
nes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter
adjecerimus animum, & Nos ipsi quæstiones
abs te propositas dirimendas constituerimus.
Sic autem se habent.

I. Utrum, quæ in anteceditis nostris literis in
forma Brevis de unica comestione, & de epulis non
permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præ-
cepto prohibeantur?

Ac ulterio-
res Provi-
dentias pro-
mittit.Dat. die 2.
Maji 1744.

XCIX.

Exordium.

Pontifex
non discep-
tantium quæ-
stionibus, sed
disciplina re-
laxationi ob-
viam ire in-
tendit.Propositis
tamen Du-
bis, ut in-
fra, rescri-
bit.

Respon-